

ZPRAVODAJ KESL RYU

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

KESL RYU SHOTOKAN z.s./www.sk-kesl-ryu.cz, tel.: 777940769, e-mail: sk-kesl ryu@seznam.cz, kesl.karel@cabk.cz

X.KESL CUP OPĚT SVÁTKEM KARATE

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ BODY:

- Mimo přání krásných prázdnin a těšení se na letní camp je třeba i zde si postěžovat, že je ještě několik těch, kteří naprosto nedisciplinovaně nemají zaplacené členské příspěvky i přes několikrát připomenutí emailem!! Není nás tolik, abychom si mohli dovolit příspěvky od někoho nevybírat. Pokud se někomu zdá, že naše karate je super byznys, tak jen v soutěži Kesl CUP jsem zůstal za takřka 50000,- :- (....a trénujeme zadarmo...což někomu přijde neskutečné, nebojte, nám také... :-)

UVNITŘ TOHOTO
VYDÁNÍ:

EVROPSKÝ POHÁR
PRO NÁS ÚSPĚŠNÝ... 2

DAŠÍ SOUTĚŽE ANEB
JAK ZÍSKAT PSYCH.
STABILITU... 2

VC CHODOVA MALÁ,
ALE PŘÍJEMNÁ SOUTĚŽ... 3

TROCHA MOUDRA
NIKDY NEUŠKODÍ... 3

NA NP SE NAŠI ŽÁČCI
NEZTRATILI... 3

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ,
MOJE CESTA... 4

CO NÁS ČEKA V NEJBLIŽŠÍ DOBĚ... 4

Už několik let je KESL CUP největší pražskou soutěží a díky tomu, že je i postupovou soutěží pro žáky na MČR ČSKe, jedná se o i jednu z největších soutěží ČSKe. Desátý ročník nebyl výjimkou a pouze díky obětavým a nezištným pomocníkům hlavně z řad rodičů se přes 400 závodníků zvládlo stoprocentně a i konec soutěže v 19 hod. byl v relaci dobré soutěže. Touto cestou tedy ještě jednou velký dík všem, kteří pomohli v sobotu i v neděli a výčet jmen by byl tak velký, že bych tady o ničem jiném již neměl místo psát. Díky!!! Snad jen zmínku o těch kteří zvládli stoprocentně časomíru a to Anežka Kotěrová, Petra Andršová, Erika Hubková, Radka Paterová, Veronika Šťastná, Jáchym a další pořadatelský tým Hanka Vašíčková, Keslová Kačka, Vladka Linkeová a šéf týmu Miloš Linke a další. Velmi potěšujícím faktem byla účast našich borců, jejichž počet byl 41. Jejich výsledky i výkony byly vesměs dobré a získali celkem 25 medailí nás zařadil v úspěšnosti zúčastněných oddílů na 2. místo, kde je třeba zhodnotit z tohoto pohledu, že u vítězů kvantita zvítězila nad kvalitou. A nyní k medailistům. Krásný pohár a medaili pro vítěze získali Hanka Vašíčková poprvé v kategorii masters a přidala ještě stříbro v kategorii kata ženy. Další a hned dvě zlaté vybojoval Miki Pater a sice v kata ml.žáků a v neoficiální kateg. 8-7.kyu. Zlatilo se ještě Jáchym Hořák-kata muži, Nikola Jůzová-kata ženy, Filip Smutný dokonce dvakrát-kata junior a dorost a Luboš Hrazdír-kumite dorost a i on ještě přidal stříbro v kata dorostu. Dále se to zastříbřilo Pavla Šimonová-kata masters, Tereška Sibřinová-

kata ml. žákyně a Libor Podroužek-kata muži. Pak

již přišla bronzová smrt' o kterou se zasloužili Barborka Šťastná-kata st. žákyně, Jan Stránský-kata st.žáci, Marek Kučera-kata 8-7.kyu, Daniel Optl-kata muži, Radka Paterová-kata masters, Veronika Jůzová-kata ženy a kata juniorky, Veronika Rešová-kata ml.žákyně, Jan Slezák-kata masters, Radek Frůhauf-kata masters a Erika Hubková kata juniorky. Z hlediska medailí určitě spokojenost, stále však musíme hledět na veškeré „sportování“, tedy i karate hlavně u žáků jako na „přípravku“, tedy jednak nedělat z úspěchů či neúspěchů žádné velké závěry, kdo je dnes nejlepší, zítra již to tak být nemusí, děti rostou, vyvíjejí se a zvláště u karate je všestranná fyzická kondice hodně důležitá, od ní se potom odvíjí i hlava, tedy plnění všech požadavků opakovaných do nekonečna na tréninku a soutěžení psychika. Pokud nemá karateka dostatečnou fyzickou kondici, nemá ani odolnost vůči soutěžnímu stresu a nebude fungovat jak potřebujeme. Celkové hodnocení z pohledu trenérů jako vždy tak půl na půl. Rádost trenérů z toho, že závodníci mají radost je automatická, avšak v první řadě hodnotí výkonnostní posun karatek a z toho dělají závěry. Zde tak z jedné třetiny se jakýsi posun konal, dvě třetiny demonstrovaly že stojíme trošku na místě. V trenérech to nebude, schází individuální nácvik na odstraňování chyb které opakujeme, schází osobní trénink na fyzickou kondici, schází stoprocentní láska ke karate! Kdo chce být nejlepší, musí karate žít. Z tisíců sportovců může být nejlepší jen jeden. Ten, který je schopen svému snažení a cíli obětovat vše, především svůj veškerý volný čas!

EVROPSKÝ POHÁR WUKF PRO ČABK I PRO NÁS ÚSPEŠNÝ

S domácími soutěžemi se doslova roztrhl pytel a tak každá konfrontace s jinými závodníky, než domácími a zvláště i na cizí půdě, se bere i jako motivace do další tréninkové práce. Evropský pohár WUKF v Bratislavě byl s přihlédnutím ke konkurenci tak půl na půl, rozhodování stejně tak a činnost u časomíry nevybočoval z velmi častého zmatku pořadajících klubů či států této federace. Jak je v člancích z mé kuchyně stále omíláno, jistě že jde o medaile, ale každého trenéra spíše potěší výkonnostní posun a tak, jak je opět stále opakováno, nepodceňujeme, ale rozhodně ani nepřeceňujeme. Jsem již opatrný i na známkování, protože ne všichni to berou z mé stránky jako rekapitulaci výkonu toho či onoho pro další tréninkovou snahu, ale jako atak jejich geniálního sportovce:-). Tak že můj názor je, že u jedné třetiny byl vidět vzestup a částečně pochopení o co nám jde, u jedné třetiny stagnujeme a třetí třetina zklamala i když o tom

dy medailím i výkonům které nejen dobře reprezentovali náš klub, ale v tomto případě i asociaci ČABK. Výraznou osobností výpravy se stal **Honza Stránský**, který ve velkém poli závodníků vybojoval dvě zlaté medaile v kata i OPEN (tj. bez rozdílu stylu). Velmi dobře se prezentovala **Barborka Šťastná**, která získala dvakrát stříbro v kata a výborný výkon podala i v kumite týmů, který nakonec skončil druhý. Zlato ještě získala **Hanka Vašíčková** poprvé v kategorii masters a přidala ještě stříbro v kata ženy. Stříbro vybojovala i **Kateřina Keslová** též v kata masters. Hodně dobrý výkon v kumite předvedl i **Vojta Andrš** - stříbro a neztratil se ani v kata, kde dvakrát vybojoval finále a tam 4 a 5. místo. Dobře reprezentoval i **Jáchym Hořák** v kata juniorů stříbro a 5. místo v mužích. Výborně zabojoval i v kumite a sice v týmu, který nakonec získal 3. místo. Nebojácny výkon přinesl v kumite stříbro i **Veronice Rešové**, která přidala ještě 3. místo v kata. Stříbro v kata získali i **Valentýna Harzdírová** a **Martin Sláma** ten dokonce dvakrát a sice v kata masters a muži. Za zmínku stojí dvakrát 4. místo Jáchyma Jetela ve zlepšeném výkonu a rozhodně jsou na této soutěži cenné všechny výkony, které jejich demonstrátory posunuli do šestičlenného finále. I když dva dny náročné, spokojenost na místě a kopec medailí v počtu 16 se dá hodnotit jako více jak dobrý. Díky nejen všem koučům, kteří na běhali pěkných pár km ale i velký dík rodičům kteří soutěží pro své ratolesti obětavě absolvovali. Gratulace a díky všem!

neví. A teď si vyberte:-). Ono vždy půjde o to, co chceme dosáhnout a kde. Buď chceme být první v druhé lize a nebo v první. Tak to bylo zase trošku k samotné soutěži a výkonům a teď k těm pozitivním prvkům, te-

"Každý je génius. Ale pokud budete posuzovat rybu podle její schopnosti vylézt na strom, budeme celý svůj život žít s vědomím, že je neschopná." -Albert Einstein

DALŠÍ SOUTĚŽE ANEB JAK ZÍSKAT PSYCHICKOU STABILITU

Je dobré soutěžit, ale je třeba soutěže brát jako další z tréninků, který je třeba jet naplno. Pokud přidáme soutěžím extrémní pozornost, z turnajů děláme stresovou záležitost, které postupem času přestanou být zábavou a místo víceméně odměny za práci v doju se stanou psychickou zátěží. Pokud máme možnost, co nás stresuje a tím i přestává bavit, brzy opouštíme...tak že... Ne všichni mají čas i finanční prostředky aby se mohli zúčastňovat soutěží, kterých je až nezdravě moc, i tak si ceníme těch, kteří se realizují i na menších a méně významných soutěžích a reprezentují náš klub. Určitě za zmínku stojí účast našich borců na NPČSKe 2.kolo seniorů a těch o fous mladších, kde naši dobrou pověst opět zachraňovali naše milé a cenné „Júzovky“. Nikola vybojovala pěkné umístění ve dvou kategoriích kata a sice stříbro U21 a bronzovou medaili v ženách, Veronika ještě přidala bronz v kata juniorek a to bylo vše, i když dvě pátá místa v kata i kumite Luboše Hrazdíra nebyly též k zahazení. Určitě je minimálně vhodné připomenout i úspěchy Martina Slámy, který vybojoval

pro náš klub několik významných úspěchů v barvách ČABK a sice v březnu na GP na Maltě 3.místo, na British OPEN v Londýně též bronzovou medaili a ve Štětíně na Polish OPEN první místo. I ostatní výsledky z dalších soutěží registrujeme i když jak bylo psáno, turnajů je příliš hodně a tím je automatické, že většina závodníků nemá šanci se jich zúčastnit, ale vždy potěší, když náš klub je prostě „vidět“. Tak určitě potěšil výkon i medailový zisk víceméně dámské výpravy na Lázeňský pohár v K. Varech ve složení Veronika a Barborka Šťastná a Míša a Verča Rešovi. Pochopitelně gratulujeme a věříme, že se bude dařit čím dál lépe i když cesta mezi nejlepší není lehká, mnohdy bolí a vyžaduje hodně velké úsilí.

VS CHODOVA MALÁ, ALE PŘÍJEMNÁ SOUTĚŽ S DÍLČÍMI ÚSPĚCHY

I menší soutěže s přijatelnou konkurencí jsou důležité z hlediska psychického zdokonalování ve smyslu „že o nic nejde“ a jednak prostě pro radost. Do Chodova se nakonec vypravilo sice jen pár závodníků, ale díky jejich úspěšnosti jsem skončili ze všech zúčastněných klubů na 3.místě. Celý turnaj byl navíc příjemně dynamický, počet přes 100 závodníků přijatelný a tak se krátce po obědě mohlo jet domů. O medailový zisk se postarali již pravidelní „medailový dodavatelé“. Velmi mile překvapila **Veronika Šťastná**, která v kategorii st.žáků ve finále „vyklepla“ favoritku Barborku, ale tak je to správné, ve sportu není nikdy nic jistého. O další „zlatky“ se postarala talentovaná **Miša Rešová** a sice

hned ve dvou kategoriích kata. Stříbrné medaile vybojovala do brým výkonem **Verča Rešová** a i ona hned dvě a sice v kata i kumite. Rozhodně nezklamal ani **Honza Stránský**, i jemu patřily dvě druhá místa v kata. Zastříbřilo se ještě u **Marka Kučery**, který medaili vybojoval hodně dobrým výkonem v kumite a přidal 3. místo v kata. Poslední

stříbrnou medaili pro náš klub vybojovala **Barborka Šťastná** v kata a pak ještě 2 bronzové medaile získala stejná šikula v kata i v kumite. Ani tým „ve výrobě“ nejel úplně špatně a získal ve složení **Barborka, Verča a Miša** 3.místo. Škoda že nenastoupily žádné soupeřky Barborky i Miše na kumite, mohli si to hlavně vyzkoušet, protože každé utkání se pro další rozvoj „platí zlatem“ ať se vyhraje nebo prohraje. Na

závěr je opět na místě poděkovat rodičům, že děti na soutěž přivezli, zvláštní dík i rozhodčím Kačce a Jáchymovi za super rozhodování, protože jako rozhodčí patří k nejlepším...(tedy kromě mě:-))))

TROCHA MOUDRA NIKDY NEUŠKODÍ? DOPORUČUJI B. MOESTL

Pokračování zpr.3/2018 Příroda, řekl řecký filozof Aristoteles, dělá vždy z toho co je možné, to nejlepší. Zvuk lidského hlasu je pokládán za srovnávací hodnotu pro všechny nástroje. Oko vidí více barev než sebelepší technický přístroj na světě. A schopnosti mozku strčí do kapsy i ten nejlepší počítač. Žádný člověk byt' sebemoudřejší, nepřijde s ničím lepším. A tedy to největší, co lidé vynalezli, je napodobení. Tvar kola, techniky létání či pokusy o umělou inteligenci. V přírodě existuje všechno v daleko lepší formě a člověk to jen napodobí. To vlastně není problém, nebo snad ano? Lépe dobře okopírovat než špatně vymyslet říká staré přísloví. Navzdory tomu se právě na kopírování pohlíží s jistým opovržením. Lidé investují stovky, ba tisíce hodin, aby znovu vynalezli už vynalezené. Jen kvůli slávě, aby pak mohli říkat: „Já jsem to vynalezl“. Kde by, ptám se někdy, dnes byla technika šaolínského kung-fu a všech ostatních bojových stylů, kdyby šaolínští mniši takto uvažovali. Kdyby každý z nich začal vyvíjet od nuly, místo aby přizpůsobil

to, co již existuje. Cizí nápady by ovšem měly být jen odrazovým můstkem pro vlastní. Chlubit se cizími vavříny či produkty je vážně nefér. Ale o to tady nejde. *Veďte si kus papíru a napište do něj pár věcí, které by jste chtěli sami vynalézt, protože by byly napodobením rychleji k mání. Může to být například optimální trasa cesty, na kterou jste se nechtěli zeptat. Anebo jednodušší obsluha nějakého přístroje, kterou vám nikdo nemohl vysvětlit. A napište si také, jak vám napodobení zjednodušilo život.* Už jste se někdy zamysleli nad tím, jak se učí dítě? Napodobením chování svých vzorů. Malý človíček napodobuje úspěšné vzory chování jiných, aby dosáhl určitého cíle. Pokud chce získat pozornost, lásku, nebo dostat něco k jídlu, opakuje co nejpřesněji slova, které v takové situaci slyšel od dospělých. Jak jednou řekl Konfucius, k rozhodnutí vede trojí cesta. První cesta je napodobením, ta je nejjednodušší. Druhá cesta je přemýšlením, ta je nejnáznašnější. A ta třetí je cesta zkušeností. Ta je nejtrpčí. *Pokračování příště...*

NA NP SE V KONKURENCI NEJLEPŠÍCH Z ČR NAŠI NEZTRATILI

Jedna z posledních soutěží před prázdninami a jednak poslední prověrka pro některé před odletem na MS WUKF dopadla více méně dobře. Všichni zúčastnění podali celkem optimální výkony a tak spíše vadí neúčast některých dalších borců, protože se naskytá otázka proč dělám sport, když nesoutěžím... Při neúčasti vedení sk, které si ukradlo pár dní na relax, velké díky koučovi Hance, která obětavě na soutěži s našimi žáky jela, protože právě pouze pro ně byl tento NP. Výkony samotné dobré, ale pokud chceme aby byly nejlepší, je třeba věnovat ještě větší pozornost pochopení karate a hlavně domácímu navčování základů, protože tam máme největší rezervy a rozhodčí kteří nerozumí katám, a těch je většina, rozhodují tím pádem velmi často podle toho co můžou rozlišit a to jsou základy. Jedinou zlatou medaili vybojovala stále se lepšící Veronika Rešová v kata a ještě přidala stříbro v kata. Skvělé a teď hlavně aby nám to vydrželo i nadále. Dalo by se říct že doslova „svůj den“ si Verča ještě vylepšila třetí medailí a sice stříbrem spolu se sestřičkou Mišou a Barborkou Šťastnou. Cennou medaili vybojovala i Valentýna Hrazdírová ve stejné kategorii kata ja-

ko Veronika. Bronzové medaile vybojovali Mikuláš Pater v kata a Kristýna Čermáková v kumite. Nejen medaile jsou na tak dobře obsazené soutěži cenné. Každý poražený so-

upeř má svoji cenu a tak i nepopulární páté místo Barborky Šťastné v kumite je určitě potěšující, jako i stejné umístění Lucky Paterové-kumite, Terezy Sibřinové v kata a i bodované 7.místo Verči Šťastné protože jak již bylo mnohokrát opakováno, dobrý trenér není nikdy oslněn dílčími úspěchy, ale prioritou pro něj je, zdali se mu podaří udržet zvláště u těch menších motivaci do další práce a zdali se ta práce projevuje nějakým pokrokem a lepším chápáním, jak vlastně to karate funguje a co je schopno nám přinést. A to se snad zatím většinou daří...

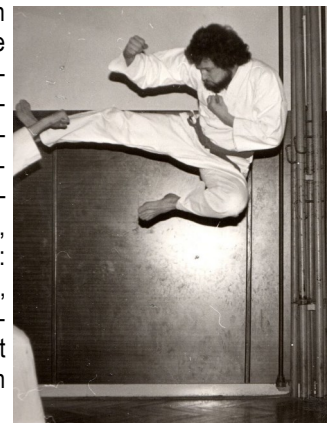
ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

..a neb druhá šance... pokračování ze zpr.3/2018. Ale to už si pamatuji jen z vyprávění, protože ten večer nebyla chuť ani jíst, ani pít a s jedinou myšlenkou hodně spát jsem při večerním televizním programu upadl do agonie a pouze ráno nutnost jít do práce mě probudila k dalšímu životu. Následovaly další a další tréninky, pořád stejné, ne však formou a pestrostí, ale základem každého lidského snažení chtít být nejlepším v čemkoliv. Místo deprese s pravidelného totálního vyčerpání a následného „léčení“ do dalšího tréninku, se dostavovalo naopak maximální uspokojení ze sebe sama a nacházení utajených rezerv. **Kapitola II.** „Kesi já fakt nevím. Když tak na vás koukám, mám dojem, že si s koordinací moc nerozumíte a počítám do budoucna, že ani přehnaní kamarádi nebudete“. Touto povzbudivou větou a někdy i lepšími mě pravidelně častoval asistent Jardy Bamuleho jistý Marcel (bohužel dál si již o něm mnoho nepamatuji), nositel 5. kyu a věku celých 17. let. Pravdou je, že jeho mínění se příliš nelišilo od reality a to přes skutečnost, že jsem si techniky pravidelně za asistence potomků opakoval doma. Dělat jednou rukou to a druhou něco jiného, nebyla moje nejsilnější parketa. Touha sdělit instruktorovi Marcelovi že opravdu doma cvičím (a v neposlední řadě mu lehounce připomenout, že už jsme proti němu stará kůže) byla silnější než etiketa karate doja. Nebyl to dobrý nápad. V doju se prostě nediskutuje a s trenérem už vůbec. „Do kouta a padesát“. Kliků pochopitelně a na kloubech. Oblíbená to výzva trenérů i třeba za jiný pohled než dopředu. Kolikrát já a mě podobní byli v koutě, ale i když někdy tréninkové jednotky opravdu připomínaly trochu zvrácený masochismus, všech-

jako hnědý pás v karate. Tedy ne ještě úplná špička, ale už taková určitá šlechta mezi rozhodčími. Ale já si uvědomil, že ten život ne ní až tak dlouhý, aby si člověk mohl dovolit chodit někam, kde není úplně šťastný (zvláště ve volném čase). Proč se nechat napadat každý víkend od lidí mě neznámých. Vždyť každý z nás jen z pohledu sebeúcty potřebuje kolem sebe jen pozitivní lidi, lidi, kteří nás chválí a radují se s námi a ne ty, kteří nám odčerpávají energii, hledají na nás chyby a své problémy přenášejí na nás. V tu dobu se hlavně na Jižním městě rozmohlo hodně sportovních aktivit v základních školách, ale tím se nabídla velká možnost i drobným příležitostným zlodějíčkům, kteří byli bohužel mnohdy i mezi samotnými cvičenci. S odstupem času si na svoje seznámení s prací těchto výtečníků vzpomínám vždy se smíchem, tehdy mi však do smíchu nebylo. Stalo se, že propocen ve svém gi (oděv pro karatisty), ušitým z prostěradla „horkou jehlou“ od kamarádky, jsem se už viděl pod horkou sprchou a posléze na jenom dobře chlazeném s kamarády. Těžko vylicit moje překvapení, když jsem zjistil, že všechno bylo pryč. Boty kalhoty, košile... prostě vše. Příslušníci sboru národní bezpečnosti sice přijeli hned, sepsali protokol, ale jednu vadu na kráse to mělo. Neoblékli mě. Na autobusové stanici mezi normálními smrtelníky jsem bos a v bílém něčem, co běžnému člověku nic nepřipomínalo, nejvíce záviděl pštrosům. Pohledem jsem se zavrtával do země a počítal minuty, kdy přijede autobus. Ani v autobuse se můj špatný pocit nevytratil a jediná má spása byla, že tenkrát technika nebyla ještě zdaleka tak daleko a mobilní telefony ještě neexistovaly. A tak jestli tehdy opravdu někdo volal do blázince, než mě případní zachránci mohli odchytil a umístit v cele, stačil jsem se uchýlit do bezpečí domova. Určitou korunu této neradostné situace nasadila moje choť, která při otevření dveří mého azylu nepochopila okamžitě kritičnost situace a (ne) podpořila moje sebevědomí už tak na bodě nula. „Je mi jasné, že chceš být už co nejdříve tím velkým samurajem, ale nedělej ostudu aspoň před sousedy!“ Vůle a motivace v podobě získání bílého pásu a tím se zařadit do veliké karatistické rodiny byla velká, ale stejně jsme přece jenom někdy zapochyboval, jestli jsem volil správně. Zvláště po fotbale, kde ještě nebyly tréninkové strečinkové metody, komplikovalo moji cestu samuraje kompletní zkrácení svalů, šlach i úponů. Zde mi opět nejvíce pomáhal náš trenér a vzor Jarda, který mi vždy říkal: „Kesi, šanci jsi dostal a na věku nezáleží. Je to jen na tobě, jak se s tím popereš.“ A tak jsem se pral a chtěl celému svému okolí dokázat, že se, i když začínat sport na té vyšší úrovni s věkem 25 let není nejlepší volba, dá se silou vůle ošálit. Mým velmi oblíbeným citátem tehdy i dnes který jsem vždy považoval a považuji pro sport i život za nejrychlejší a nejlepší formu předat věčnou moudra dalším generacím, napsal mistr poezie Jan Říha: „Člověk není na světě pro to, aby se vzdával svých snů, jenomže se musí rozhodnout dát vsázku co nejvíce. Především sebe...“

ny nás karate i nadále absolutně fascinovalo. Jak šel čas, leccos se s koordinací vyladilo, fyzická kondice šla nahoru a já jsem se pomalu začal měnit. Méně jsem vyhledával své kamarády z domácí hospůdky, s okamžitou účinností jsem přestal kouřit, stával jsem malinko klidnějším a vyrovnanějším, což bylo asi při mém vrozeném temperamentu to nejcennější. Nesmírně jsem si vážil našeho kolektivu začátečníků, z kterého drtivá většina šla do všeho s maximální vůlí, snažila se pochopit alespoň částečně odkazy starých okinawských a japonských mistrů a tak i trénovali. Otužovali jsme si klouby, kopali ze zátěžemi, mlátili do zdí, ti šťastnější a movitější do makiwari. Všichni jsme tehdy i přes velmi mňhavé a nedostatečné informace o karate a bojových umění, chtěli být nejlepší, nejtvrďší, nejodolnější. A tak se i trénovalo. Posunem v mém vnitřním přerodu bylo i ukončení rozhodcovské činnosti ve fotbale. Na jednání sboru československých rozhodčích z mého odchodu radost nebyla, bylo velké přemlouvání, zvláště s přihlédnutím, že jsem stál na prahu divize, což bylo v kariéře rozhodování tak trochu

Prázdniny se blíží a co náš čeká a nemine. **14-17.6** MS WUKF - Skotsko-Dundee, **30.6-14.7** - Letní camp našeho klubu - Louňovice pod Blaníkem, **22-27.8** Světový pohár WUKF-Itálie Lignano, **15.9** Evropský pohár WUKF- otevřeně MČR-Praha, **22.9** NP ČSKe do-rost, junior, senior 3.kolo-Praha, **29.9** Shotokan CUP-Vamberk, **29.9** Bohemia OPEN-České Budějovice, **30.9** SKIF Open-Brno. O prázdninách bude možnost se sejít na příležitostný trénink pod širým nebem:-).